

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Ποινική Έφεση Αρ. 215/2018)

11 Μαΐου, 2020

[ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Π., ΛΙΑΤΣΟΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ/στές]

Μεταξύ:

xxx ΚΟΥΜΠΑΡΗ

Εφεσείουσα,

-v-

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Εφεσίβλητης

P.Βραχίμης, για την Εφεσείουσα

Χ. Καραολίδου (κα), εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα, για την Εφεσίβλητη.

Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάτος, Π.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Π.: Η καταδικαστική, πρωτόδικη, απόφαση, κατά της Κατηγορούμενης-Εφεσείουσας, προσβάλλεται, ως εσφαλμένη, με τέσσερις λόγους έφεσης (Λόγοι 1, 2, 3 και 6 – Οι λόγοι έφεσης 4 και 5 αποσύρθηκαν και απορρίφθηκαν) ενώ η ποινή προσβάλλεται ως έκδηλα υπερβολική, με ένα λόγο (τον έβδομο).

Η Εφεσείουσα καταδικάστηκε πρωτοδίκως σε εννέα κατηγορίες κλοπής υπό αντιπροσώπου, κατά παράβαση των άρθρων 255 και 270(β) του Ποινικού Κώδικα (κατηγορίες 3 – 11) και μια κατηγορία νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, κατά παράβαση των άρθρων 2-8 του περί Παρεμπόδισης και Καταπολέμησης της Νομιμοποίησης Εσόδων από Παράνομες Δραστηριότητες Νόμου του 2007 (Νόμος 188(1)/2007) (δωδέκατη κατηγορία). Οι αρχικές κατηγορίες 1 και 2 αποσύρθηκαν και απορρίφθηκαν.

Οι λόγοι έφεσης είναι οι εξής:

- (1) Ότι δεν αποδείχθηκαν οι κατηγορίες 3 – 11 εναντίον της Εφεσείουσας ότι, δηλαδή, έκλεψε το συνολικό ποσό του €1.975.000 από την Εταιρεία ERILIN, μεταφέροντας το ποσό αυτό σε εταιρεία δικών της συμφερόντων, ήτοι την

HARMAN, χωρίς τη συγκατάθεση «πραγματικού ιδιοκτήτη» της ERILIN και δολίως και ότι δεν αποδείχθηκε και η δωδέκατη κατηγορία της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες ενέργειες.

(2) Ότι κακώς δέχθηκε, το πρωτόδικο Δικαστήριο, ως αξιόπιστους τους MK1 και MK4.

(3) Ότι κακώς έκρινε ως αναξιόπιστη μάρτυρα την Εφεσείουσα, το πρωτόδικο Δικαστήριο.

(4) Ότι, εσφαλμένα, δεν κρίθηκε πρωτοδίκως, ότι υπήρχε κενό στην υπόθεση της Κατηγορούσας Αρχής, ενόψει της μη κλήτευσης από την Κατηγορούσα Αρχή, ως μάρτυρος της οικονομικής διευθύντριας των MK1 και MK4 Sv. Lapireva (η Sv.)

και

(5) Ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο επέβαλε στην Εφεσείουσα έκδηλα υπερβολική ποινή, υπό τις περιστάσεις, εκμηδενίζοντας την ανάγκη εξατομίκευσής της.

Σύμφωνα με τις λεπτομέρειες των αδικημάτων των κατηγοριών 3-11, η Κατηγορούμενη-Εφεσείουσα φέρεται να έκλεψε το συνολικό ποσό του €1.975.000 από την εταιρεία ERILIN HOLDINGS LTD (η ERILIN), κατά τη χρονική περίοδο 28/2/2012 μέχρι 7/11/2012. Σύμφωνα με την Κατηγορούσα Αρχή – Εφεσίβλητη, το προαναφερόμενο ποσό ήταν κατατεθειμένο σε συγκεκριμένο λογαριασμό στη ΣΠΕ Καϊμακλίου, επ' ονόματι της ERILIN και

ήταν «εμπιστευμένο» στην Εφεσείουσα, με συγκεκριμένο σκοπό την αποπληρωμή δανείου της ERILIN προς τον Διεθνή Οργανισμό Χρηματοδότησης (I.F.C.).

Η εκδοχή της Εφεσίβλητης ήταν ότι η Εφεσείουσα, συμφώνησε με την ERILIN να της παρέχει υπηρεσίες διευθυντού και γραμματέως και, υπ' αυτή της την ιδιότητα, να διαχειρίζεται τα χρήματα που θα εμβάζονταν, εις πίστη της ERILIN, σε Κυπριακές Τράπεζες ή Πιστωτικά Ιδρύματα, με σκοπό, μεταξύ άλλων, την αποπληρωμή του δανείου που είχε εξασφαλίσει η ERILIN από το I.F.C. Αντ' αυτού, η Εφεσείουσα μετέφερε, σε διάφορες ημερομηνίες που αναγράφονται στις κατηγορίες 3-11, σε εταιρεία δικών της συμφερόντων, τη HARMAN, το προαναφερθέν συνολικό ποσό, που η ERILIN διατηρούσε στη ΣΠΕ Καϊμακλίου, χωρίς εξουσιοδότηση από τους πραγματικούς ιδιοκτήτες (δικαιούχους – beneficiaries) της ERILIN, δόλια και με σκοπό να ιδιοποιηθεί το ποσό αυτό και να το αποστερήσει, μόνιμα, από τους δικαιούχους.

Η Εφεσείουσα, αρνήθηκε όλες τις κατηγορίες εναντίον της και, ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου, πρόβαλε τη θέση ότι ενεργούσε, καθ' όλον τον ουσιώδη χρόνο, με οδηγίες των ιδιοκτητών (δικαιούχων – beneficiaries) της ERILIN και με σκοπό την επένδυση του προαναφερθέντος ποσού, σε ακίνητα στην Κύπρο, μέσω των Εταιρειών της.

Για την Κατηγορούσα Αρχή έδωσαν μαρτυρία οι εξής μάρτυρες:

1. Κ. Korzovnik (MK1) «τελικού ιδιοκτήτη» της ERILIN, όπως τον περιέγραψε το πρωτόδικο Δικαστήριο.
2. Στ. Ευστρατίου (MK2), πρώην Γενικής Διεύθυνσης της ΣΠΕ Καϊμακλίου.
3. Μ. Παυλικκάς (MK3), Λειτουργός της ΣΠΕ ΛΗΔΡΑ ΛΤΔ, η οποία προέκυψε από τη συγχώνευση τριών Σ.Π.Ε., μεταξύ των οποίων και η ΣΠΕ Καϊμακλίου.
4. V. Korzovnik (MK4) πατέρας του MK1.
5. Λοχίας 1xx8 Μ. Σάββα (MK5).
6. Ευ. Βρυωνίδης (MK6), Λειτουργός της Τράπεζα Κύπρου και
7. Ν. Κουμπαρής (MK7), πρώην σύζυγος της Εφεσείουσας, ο οποίος κλήθηκε κατόπιν αιτήματος της Υπεράσπισης, για αντεξέταση, εφόσον το όνομα του ήταν αναγραφμένο στους μάρτυρες, επί του Κατηγορητηρίου.

Η Εφεσείουσα, αφού κλήθηκε σε απολογία, κατέθεσε ενόρκως και κάλεσε και τέσσερις μάρτυρες υπεράσπισης:

1. Τον δικηγόρο Στέφανο Σκορδή (MY1).
2. Τον εγκεκριμένο λογιστή, Μ. Καλλία (MY2).
3. Τον Αστυφύλακα 2xx6 Γ. Παπαγεωργίου (MY3) και
4. Τον Λειτουργό της Τράπεζας Κύπρου Ν. Πηλαβά (MY4).

Το πρωτόδικο Δικαστήριο προέβηκε σε εκτενή ανάλυση της ενώπιον του μαρτυρίας, σε ευρήματα αξιοπιστίας των μαρτύρων και σε συμπεράσματα, ως προς τα γεγονότα. Τελικά εφάρμοσε τις σχετικές νομικές αρχές επί των γεγονότων και κατέληξε σε καταδικαστική απόφαση, εις βάρος της Εφεσείουσας, σε όλες τις κατηγορίες 3-12, και, ακολούθως, της επέβαλε διάφορες συντρέχουσες ποινές φυλάκισης, με μεγαλύτερη εκείνη των οκτώ ετών.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο σύγκρινε την ενώπιον του προφορική μαρτυρία, όπου αυτό προσφερόταν, μεταξύ της και με τα κατατεθέντα τεκμήρια.

Η μαρτυρία του MK1, που είναι ο ιδιοκτήτης όλων των μετοχών της ERILIN, όπως και του πατέρα του MK4, που ήταν ο προηγούμενος ιδιοκτήτης των μετοχών, έγιναν δεκτές ως αξιόπιστες. Σύμφωνα με αυτές, η Εφεσείουσα διορίστηκε ως Διευθύντρια και Γραμματέας της ERILIN, με εξουσία να διαχειρίζεται τους λογαριασμούς της, πάντοτε σύμφωνα με τις οδηγίες, αρχικά του MK4 και, κατά τον ουσιώδη χρόνο, του MK1, οι οποίες δίδονταν μέσω της Sv. Lapireva, Οικονομικής Διευθύντριας της Εταιρείας Strominvest Ltd (συμφερόντων των MK1 και MK4).

Οι MK1 και MK4 ουδέποτε εξουσιοδότησαν την Εφεσείουσα να αποσύρει οποιοδήποτε ποσό από τον λογαριασμό της ERILIN, εκτός από τα ποσά των δόσεων για το δάνειο που παραχωρήθηκε σ' αυτήν, από το IFC.

Την εταιρεία HARMAN COMPANY LTD (HARMAN) δεν τη γνωρίζουν ούτε και εξουσιοδότησαν οποιανδήποτε επένδυση σε ακίνητα μέσω της HARMAN, που είναι παραδεκτό ότι, κατά τους ουσιώδεις χρόνους, ήταν εταιρεία συμφερόντων της Εφεσείουσας.

Η ERILIN εξασφάλισε από την IFC δάνειο ύψους οκτώ εκατομμυρίων ευρώ, εκ των οποίων τα έξι διατέθηκαν για επενδύσεις των MK1 και MK4 στη Λευκορωσία και το υπόλοιπο παρέμεινε για αποπληρωμή μέρους του δανείου.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο δέχθηκε, ως αξιόπιστη, τη μαρτυρία όλων των μαρτύρων κατηγορίας, δίνοντας ιδιαίτερη σημασία στα τεκμήρια 7 και 8 που κατατέθηκαν, εκ των οποίων το Τεκμήριο 7 είναι το συμβόλαιο της Εφεσείουσας με την ERILIN και το Τεκμήριο 8 είναι έγγραφο καταπιστεύματος (Deed of Trust) δυνάμει του οποίου η Εφεσείουσα θα κρατούσε τις μετοχές των MK4 (αρχικά) και MK1 (στη συνέχεια) στην ERILIN, που ήταν το σύνολο των μετοχών, προς όφελος και για λογαριασμό των δικαιούχων, δηλαδή των MK4 αρχικά και MK1, μετά τη μεταβίβασή τους από τον MK4 στον MK1.

Η μαρτυρία των μαρτύρων υπεράσπισης έγινε δεκτή, με εξαίρεση εκείνη της Εφεσείουσας, που απορρίφθηκε ως εντελώς αναξιόπιστη. Το πρωτόδικο Δικαστήριο έδωσε λόγους, αιτιολογώντας τα ευρήματα αξιοπιστίας. Η Εφεσείουσα είχε ισχυριστεί ότι η μεταφορά του συνολικού ποσού των €1.975.000 από τον λογαριασμό της ERILIN στη HARMAN έγινε κατόπιν συμφωνίας με τον MK4, ο οποίος, όμως, κατά τον ουσιώδη χρόνο δεν ήταν ο ιδιοκτήτης ή ο δικαιούχος των μετοχών της ERILIN, τις οποίες ήδη είχε μεταβιβάσει στο γιο του, MK1.

Η Εφεσείουσα επικαλέστηκε το τεκμήριο 47, ηλεκτρονικό της μήνυμα, ημερομηνίας 12/12/2008, προς επίρρωση του ισχυρισμού της. Το τεκμήριο 47, όμως, ουδόλως υποστηρίζει ή αποδεικνύει τέτοια συμφωνία. Το τεκμήριο 47 ήταν μήνυμα της Εφεσείουσας προς τη Σν., σε ασαφές περιεχόμενο. Με το τεκμήριο 52, επίσης ηλεκτρονικό μήνυμα της Εφεσείουσας προς τη Σν., η Εφεσείουσα πρότεινε την επιστροφή του ποσού της «επένδυσης» των €2,2 εκατομμυρίων, μετά που ο MK1 ανακάλυψε τις αποσύρσεις και την κατήγγειλε στην Αστυνομία για κλοπή δύο εκατομμυρίων ευρώ.

Με βάση τα ευρήματα αξιοπιστίας των μαρτύρων, το Δικαστήριο συμπέρανε ότι ο MK4 ανέθεσε στην Εφεσείουσα, ως Διευθύντρια και Γραμματέα της ERILIN, να ανοίξει λογαριασμό και να κατέχει τις μετοχές του σ' αυτήν, για λογαριασμό του, ως «πραγματικού ιδιοκτήτη», δηλαδή, δικαιούχου – beneficiary.

Το άνοιγμα του λογαριασμού σε Κυπριακή Τράπεζα – Πιστωτικό Ίδρυμα, θα γινόταν στο όνομα της ERILIN, σ' αυτόν θα εμβάζόταν το ποσό του δανείου της IFC, μέρος του οποίου θα χρησιμοποιείτο για την ανέγερση κτηρίου στη Λευκορωσία (έξι εκατομμύρια) και το υπόλοιπο (περίπου δύο εκατομμύρια) για την αποπληρωμή των δόσεων του δανείου προς την IFC.

Ούτε ο MK4, ούτε και ο MK1, στη συνέχεια, εξουσιοδότησαν ή συμφώνησαν ποτέ με την Εφεσείουσα να αποσύρει το ποσό του €1.975.000 για οποιονδήποτε άλλο σκοπό ή να το εμβάσει σε εταιρεία συμφερόντων της Εφεσείουσας.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, σημείωσε ότι η Εφεσείουσα δεν αμφισβήτησε την υποχρέωση της να ενεργεί στη βάση των οδηγιών του «πραγματικού ιδιοκτήτη» της ERILIN, δηλαδή του ιδιοκτήτη – δικαιούχου – beneficiary των μετοχών της, τις οποίες η Εφεσείουσα κατείχε ως εμπιστευματοδόχος (trustee) προς όφελος και για λογαριασμό του, δυνάμει του τεκμηρίου 8.

Εν κατακλείδι, το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Εφεσείουσα, από τον Φεβρουάριο μέχρι τον Νοέμβριο του 2012, σε διάφορες ημερομηνίες που αναφέρονται στις κατηγορίες 3-11, με την ιδιότητα της ως του μόνου εξουσιοδοτημένου προσώπου να υπογράφει για την ERILIN και να κινεί τον λογαριασμό της στη ΣΠΕ Καϊμακλίου, μετέφερε το συνολικό ποσό του

€1.975.000 από τον λογαριασμό της ERILIN προς την εταιρεία HARMAN (δικών της συμφερόντων) χωρίς τη συγκατάθεση των MK1 ή MK4.

Τις ενέργειες της αυτές, η Εφεσείουσα, ουδέποτε τις κοινοποίησε στους MK1 ή MK4.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι η προαναφερόμενη μεταφορά, η οποία έγινε χωρίς τη συγκατάθεση και εν αγνοία των MK1 και MK4, έγινε δόλια από την Εφεσείουσα.

Εφαρμόζοντας τα προαναφερόμενα συμπεράσματά του, το πρωτόδικο Δικαστήριο βρήκε ότι η Εφεσείουσα, κατά τον προαναφερόμενο χρόνο, έκλεψε το συνολικό ποσό του €1.975.000 από την ERILIN, ποσό που ήταν κατατεθειμένο στη ΣΠΕ Καϊμακλίου, επ' ονόματι της ERILIN, και το οποίο η ERILIN είχε εμπιστευθεί στην Εφεσείουσα, ως Διευθύντρια και Γραμματέα της Εταιρείας (και εμπιστευματοδόχο των μετοχών της), με μοναδικό σκοπό, τη χρήση του για την αποπληρωμή του δανείου της ERILIN (μέρος του) προς τον Διεθνή Οργανισμό Χρηματοδότησης (IFC).

Το Δικαστήριο αναφέρθηκε στα συστατικά στοιχεία του αδικήματος της κλοπής, δυνάμει του άρθρου 255 του Ποινικού Κώδικα, καθώς και στα συστατικά στοιχεία

του αδικήματος της κλοπής υπό αντιπροσώπου, δυνάμει του άρθρου 270 του Ποινικού Κώδικα.

Τα συστατικά στοιχεία της κλοπής είναι:

- (α) η απόκτηση κατοχής και αποκόμιση,
- (β) οτιδήποτε που μπορεί να καταστεί αντικείμενο κλοπής,
- (γ) χωρίς τη συναίνεση του ιδιοκτήτη, με δόλιο τρόπο και χωρίς καλόπιστη αξίωση δικαιώματος και
- (δ) με σκοπό, κατά τον χρόνο της απόκτησης, να αποστερήσει τον ιδιοκτήτη μόνιμα απ' αυτό.

Αν αυτό που κλάπηκε είναι, μεταξύ άλλων, περιουσία εμπιστευμένη στον υπαίτιο, τότε διαπράττεται και το αδίκημα της κλοπής, υπό αντιπροσώπου, του άρθρου 270(β), που τιμωρείται με ανώτατη ποινή φυλάκισης δεκατεσσάρων χρόνων.

Με αναφορά σε νομολογία, μεταξύ άλλων, τις υποθέσεις **Ανδρονίκου κ.α. ν. Δημοκρατίας (2008) 2 ΑΑΔ 486**, **Φανιέρος ν. Δημοκρατίας (2003) 2 ΑΑΔ 104** και **Ζακακιώτης ν. Αστυνομίας (2009) 2 ΑΑΔ 175**, το πρωτόδικο Δικαστήριο κατέληξε στο ότι το αδίκημα της κλοπής – Actus Reus και Mens Rea – διαπράχθηκε στην περίπτωση των κατηγοριών 3-11.

Με αναφορά επίσης σε νομολογία (Δέστε: **Τουμαζή ν. Αστυνομίας Ποινική Έφεση αρ. 79/2013 ημερ. 11/1/2017** και **Παναγή ν. Αστυνομίας (2012) 2 ΑΑΔ 794**) κατέληξε στο ότι, στην προκείμενη περίπτωση, αποδείχτηκε και η σχέση αντιπροσώπευσης, δηλαδή η σχέση «εμπίστευσης» μεταξύ ERILIN και Εφεσείδουσας, που είναι απαραίτητη για την απόδειξη και του αδικήματος του άρθρου 270(β).

Όσον αφορά τη δωδέκατη κατηγορία της συγκάλυψης, το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε στην **Ανδρονίκου** (ανωτέρω) (σελίδες 518 - 519) όπου τονίστηκε ότι το αδίκημα συντελείται όταν πρόσωπο, ενώ γνωρίζει ή όφειλε να γνωρίζει ότι οποιαδήποτε μορφή περιουσίας αποτελεί «έσοδο» αποκτά, κατέχει ή χρησιμοποιεί τέτοια περιουσία. Η έννοια του «εσόδου» συναρτάται με περιουσία οποιασδήποτε μορφής που προήλθε από τη διάπραξη γενεσιουργού αδικήματος. Ως γενεσιουργό αδίκημα ορίζεται το ποινικό αδίκημα που τιμωρείται με ποινή φυλάκισης άνω του ενός έτους, ως αποτέλεσμα διάπραξης του οποίου προήλθαν έσοδα, τα οποία μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο αδικήματος συγκάλυψης (Δέστε: Άρθρα 4 και 5 του Τροποποιητικού Νόμου 120(1)/99).

Τα εγείρομενα, στην Έφεση, ζητήματα αξιοπιστίας των ΜΚ1 και 4 και της Εφεσείδουσας, είναι αβάσιμα. Οι περιορισμένες περιστάσεις, υπό τις οποίες το Εφετείο επεμβαίνει στα πρωτόδικα ευρήματα αξιοπιστίας των μαρτύρων είναι

καλά θεμελιωμένες στη νομολογία μας. Στην προκείμενη περίπτωση, το πρωτόδικο Δικαστήριο έκαμε πλήρη και λεπτομερή ανάλυση της μαρτυρίας και κατέληξε σε απόλυτα επιτρεπτά και ορθά συμπεράσματα. Έκρινε τους ΜΚ1 και ΜΚ4 ως αξιόπιστους και έδωσε καλούς λόγους γι' αυτό και έκρινε την Εφεσείουσα ως αναξιόπιστη και έδωσε πολύ καλούς λόγους γι' αυτό. Δεν συντρέχει οποιοσδήποτε λόγος επέμβασης του Εφετείου στα πρωτόδικα ευρήματα αξιοπιστίας των μαρτύρων.

Ως προς την απόδειξη των συστατικών στοιχείων των αδικημάτων των κατηγοριών 3-11 και 12, συμφωνούμε με το πρωτόδικο Δικαστήριο ότι αυτά αποδείχθηκαν πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας. Αποδείχτηκε, δηλαδή, ότι η Εφεσείουσα απέκτησε κατοχή και αποκόμισε το ποσό των €1.975.000, περιουσία της ERILIN, μεταφέροντάς το από τον λογαριασμό της ERILIN στον λογαριασμό της HARMAN, εταιρείας δικών της συμφερόντων.

Το προαναφερόμενο ποσό ήταν αντικείμενο κλοπής, σύμφωνα με το άρθρο 255(3) του Ποινικού Κώδικα, όπως καλά γνώριζε η Εφεσείουσα. Η απόκτηση κατοχής και αποκόμιση έγινε από την Εφεσείουσα, χωρίς τη συναίνεση του ιδιοκτήτη – δικαιούχου, με δόλιο τρόπο, που φαίνεται από το ότι ουδέποτε έφερε, το γεγονός αυτό, σε γνώση του ιδιοκτήτη – δικαιούχου, και χωρίς οποιανδήποτε καλόπιστη αξίωση δικαιώματος από την Εφεσείουσα. Από όλα τα ευρήματα και

συμπεράσματα του Δικαστηρίου αποδεικνύεται τόσο η δόλια πρόθεση, όσο και ο σκοπός της Εφεσείουσας κατά τον χρόνο της απόκτησης, που δεν ήταν άλλος από τη μόνιμη αποστέρηση του ιδιοκτήτη – δικαιούχου, από το ποσό αυτό. Ο σκοπός συνάγεται από τη μη γνωστοποίηση της μεταφοράς του ποσού στον ιδιοκτήτη και το ότι ο ιδιοκτήτης – δικαιούχος έκανε πολλές προσπάθειες εντοπισμού της πριν και μετά την καταγγελία της στην Αστυνομία, καθότι η Εφεσείουσα δεν έδινε σημεία ζωής.

Ως προς την «εμπίστευση» του ποσού αυτού, στην Εφεσείουσα, από τον ιδιοκτήτη – δικαιούχο, για συγκεκριμένο σκοπό, αυτόν δηλαδή της αποπληρωμής του δανείου στην IFC, αυτή είναι πρόδηλη από τα πρωτόδικα ευρήματα και συμπεράσματα.

Αναφορικά με την κλοπή περιουσίας που υπόκειται σε εμπίστευμα (Δέστε: Smith and Hogan Criminal Law, 13^η Έκδοση, σελίδες 810 και επόμενες.

Στην υπόθεση **R v. Grubb (1915) 2 KB 683**, ο Εφεσείων είχε οικειοποιηθεί τίτλους και χρήματα που ανήκαν σε εταιρεία, της οποίας ο ίδιος είχε τον αποτελεσματικό έλεγχο. Ο Εφεσείων κρίθηκε ένοχος εφόσον ήταν ο ιθύνων νους πίσω από τον οικειοποίηση (Δέστε επίσης **Κωνσταντίνου v. Δήμου Παραλιμνίου, LALENIA SHOPS LTD v. Δήμου Παραλιμνίου, Χριστοφόρου**

ν. Δήμου Παραλιμνίου και Ε.Μ. Χριστοφόρου Λτδ ν. Δήμου Παραλιμνίου, Ποινικές Εφέσεις 257/17 – 260/17, ημερ. 16/10/2019).

Η δωδέκατη κατηγορία της συγκάλυψης, είναι προφανές ότι αποδεικνύεται, εφόσον η Εφεσείουσα έκλεψε, υπό τις προαναφερόμενες περιστάσεις, το ρηθέν ποσό και το οικειοποιήθηκε βάζοντάς το σε λογαριασμό εταιρείας δικών της συμφερόντων. Το ποσό ήταν «έσοδο» από κλοπή, όπως καλά γνώριζε η Εφεσείουσα και εκείνη απέκτησε κατοχή του και το οικειοποιήθηκε. Η κλοπή του άρθρου 255 τιμωρείται με ποινή φυλάκισης πέραν του ενός έτους, επομένως, όλα τα συστατικά στοιχεία του αδικήματος της δωδέκατης κατηγορίας αποδείχθηκαν.

Το μόνο ζήτημα που παραμένει, επομένως, ως προς την καταδίκη, είναι εκείνο της μη κλήσης, ως μάρτυρας κατηγορίας της Sv. Lapireva, η οποία ήταν Οικονομικός Διευθυντής εταιρείας συμφερόντων των MK1 και MK4, στη Λευκορωσία και με την οποία η Εφεσείουσα αντάλλασσε μηνύματα και, επομένως, η μαρτυρία της θα μπορούσε να είναι βοηθητική.

Η Sv. Lapireva δεν ήταν μάρτυρας κατηγορίας αναγραφόμενη είτε στο αρχικό κατηγορητήριο είτε στο τροποποιημένο κατηγορητήριο. Επομένως, δεν υπήρχε

νομική υποχρέωση για την Κατηγορούσα Αρχή να την καλέσει ως μάρτυρα κατηγορίας ή να την προσφέρει στην υπεράσπιση για αντεξέταση.

Η απόφαση **R. v. OLIVA (1965) 49 Crim. App. Reports 298** και άλλες που ακολούθησαν, είναι καθοδηγητικές. Το σύγγραμμα **Blackstone's Criminal Practice 2009**, στη σελίδα 1714, αναφέρεται στις υποχρεώσεις της Κατηγορούσας Αρχής αναφορικά με την κλήση μαρτύρων. Η γενική υποχρέωση της Κατηγορούσας Αρχής είναι να καλεί ή να προσφέρει για αντεξέταση, τους μάρτυρες που αναγράφονται στο Κατηγορητήριο.

Στην υπόθεση **R. v. Russell Jones (1995) 1 Cr. App. R. 538**, η οποία ακολουθήθηκε στην **Ιωάννου κ.α. v. Δημοκρατίας (2001) 2 ΑΑΔ 657**, τέθηκαν κατευθυντήριες γραμμές ως προς την εκτέλεση του καθήκοντος της Κατηγορούσας Αρχής να καλεί μάρτυρες. Οι κατευθυντήριες γραμμές αφορούν στη διακριτική ευχέρεια της Κατηγορούσας Αρχής να καλέσει ή να μην καλέσει και να προσφέρει για αντεξέταση μάρτυρα που αναγράφεται στο Κατηγορητήριο.

Στην περίπτωση μας, η μάρτυρας δεν αναγραφόταν στο Κατηγορητήριο (αρχικό και τροποποιημένο) και, επομένως, η Κατηγορούσα Αρχή – Εφεσίβλητη, δεν είχε υποχρέωση να την καλέσει, ως μάρτυρα κατηγορίας ή να την προσφέρει για αντεξέταση στην Υπεράσπιση.

Το παράπονο της Εφεσείουσας για την ποινή των οκτώ ετών φυλάκισης που, συνολικά της επιβλήθηκε, είναι ότι είναι έκδηλα υπερβολική και ότι δεν λήφθηκαν επαρκώς υπόψιν οι προσωπικές της περιστάσεις.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αναφέρθηκε στις συνθήκες υπό τις οποίες διαπράχθηκαν τα δέκα αδικήματα. Αναφέρθηκε, συναφώς, και στις προσωπικές περιστάσεις της Εφεσείουσας, όπως, π.χ. ότι είχε δύο ανήλικα παιδιά με τον πρώην σύζυγό της και ένα υιοθετημένο παιδί, ότι χώρισε με τον πρώην σύζυγό της και βρισκόταν σε κακή ψυχολογική κατάσταση ως αποτέλεσμα της οποίας παρέμεινε για έναν χρόνο και σε Μοναστήρι στη Ρωσία. Η Εφεσείουσα είναι, επίσης, λευκού ποινικού μητρώου.

Το Κακουργιοδικείο τόνισε τη σοβαρότητα των αδικημάτων που διαπράχθηκαν, αναφερόμενο και στις ανώτατες προβλεπόμενες ποινές και είπε ότι, μετά τον Ιούνιο του 2012, η ανώτατη ποινή για την κλοπή υπό αντιπροσώπου ήταν δέκα χρόνια φυλάκιση και μετά αυξήθηκε στα δεκατέσσερα χρόνια με τον Τροποποιητικό Νόμο 84(1)/2012 που τέθηκε σε ισχύ στις 29/6/2012. Επομένως, για τα αδικήματα των κατηγοριών 3, 4 και 5 η ανώτατη ποινή ήταν δέκα χρόνια φυλάκιση, ενώ για τις κατηγορίες 6 – 11 ήταν 14 χρόνια. Για το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες η ανώτατη προβλεπόμενη ποινή είναι δεκατέσσερα χρόνια φυλάκιση.

Στην **Ανδρονίκου** (ανωτέρω), επιβλήθηκε ποινή φυλάκισης επτά ετών σε Εφεσεΐοντα, λευκού ποινικού μητρώου, μετά από ακροαματική διαδικασία, σε αδικήματα κλοπής υπό αντιπροσώπου και συγκάλυψης.

Στη **Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας** επικυρώθηκαν συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 4,5, 5,5 και 3 χρόνων σε ενενήντα κατηγορίες κλοπής υπό αντιπροσώπου. Ο Εφεσεΐων ήταν λευκού ποινικού μητρώου, απέσπασε συνολικό ποσό περίπου μισού εκατομμυρίου ευρώ και είχε παιδί με προβλήματα υγείας. Το Κακουργιοδικείο αναφέρθηκε και στις υποθέσεις **Sydenham ν. Δημοκρατίας (2005) 2 ΑΑΔ 210** και **Ευθυμίου ν. Δημοκρατίας (2009) 2 ΑΑΔ 113**, στις οποίες επιβλήθηκαν ποινές επτά και έξι ετών φυλάκισης, αντίστοιχα, υπό διαφορετικές συνθήκες, από αυτές της παρούσας υπόθεσης.

Το Κακουργιοδικείο, θεωρώντας την υπόθεση αυτή ως πολύ σοβαρή, επέβαλε τις εξής, συντρέχουσες, ποινές φυλάκισης:

Τρίτη κατηγορία	6 έτη
Τέταρτη κατηγορία	5 έτη
Πέμπτη κατηγορία	5 έτη
Έκτη κατηγορία	4 έτη
Έβδομη κατηγορία	8 έτη

Όγδοη κατηγορία	6 έτη
Ένατη κατηγορία	4 έτη
Δέκατη κατηγορία	6 έτη
Ενδέκατη κατηγορία	4 έτη
Δωδέκατη κατηγορία	8 έτη

Το Εφετείο επεμβαίνει σε ποινές που είναι έκδηλα υπερβολικές ή έκδηλα ανεπαρκείς ή όπου διαπιστώνεται σφάλμα αρχής. Η ανώτατη συντρέχουσα ποινή των οκτώ ετών φυλάκισης, που επιβλήθηκε στην Εφεσείουσα, στην παρούσα υπόθεση, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως έκδηλα υπερβολική, παρά τις προσωπικές περιστάσεις της Εφεσείουσας, δεδομένου του μεγάλου ποσού που αυτή απεκόμισε από τις εγκληματικές της ενέργειες και των συνθηκών παράβασης εμπιστοσύνης που καλύπτουν την έκνομη συμπεριφορά της Εφεσείουσας.

Κατά συνέπεια, η Έφεση κατά της καταδίκης και της ποινής απορρίπτεται.

Μ. Μ. Νικολάτος, Π.

Α. Ρ. Λιάτσος, Δ.

Τ. Θ. Οικονόμου, Δ.

$\Lambda M\Sigma$